

Zaključno srečanje gledaliških skupin na Barju

Iz leta v leto ugotavljamo, da se je naenkrat prebudila nova gledališka skupina, drugje zopet je zaspala, oziroma prenehala z delom tista, ki je bila do nedavnega dobra in lepo utečena. Vzrokov je lahko več. Pa vendarle. Na odru se pojavljajo zveste igralske skupine z že izpoljenimi režiserji in utečeno igralsko ekipo.

To leto je bilo zaključno srečanje na Barju. V kulturnem domu, do sedaj vedno mrzel in turoben, pa nas je sprejela topla in prijetna dvorana, saj so jo uspeli v celoti prenoviti in preurediti, vse po zaslugi zagrnanih krajanov, oziroma kulturnikov.

Na srečanju, ki je trajalo že od 15. februarja pa do zaključne prireditve 8. junija se je zvrstilo 6 gledaliških skupin Kulturno umetniških društev in 4 Šolska kulturno umetniška društva.

Na zaključni prireditvi smo gledali enodejanko Matjaža Kmecla »Intervju«, v režiji in naslovni vlogi Tončke Melik, Marjana Strleta in Tineta Škafarja. Delo je bilo postavljeno v počastitev 40. obletnice osvoboditve.

Interpretacija glavne igralka je izredno pretresljiva in zanjo tudi sama pravi, da je to njena življenjska vloga. Teško je z nekaj besedami zapisati to enkratno in tako kvalitetno gledališko doživetje. Lahko trdim, da sleherni gledalec pomisli, da Melikova igra svojo življenjsko usodo, tako zelo je prepričljiva. Lahko govorimo o kvaliteti igre, izgovorjave besedila, katero je razločno, kar je pri amaterjih dostikrat velik problem. Tudi soigralec Marjan Strle, je vlogo novinarja odigral dobro in na igro Melikove izredno dobro reagiral. Vsekakor umetniški dosežek kraja, v katerem je

velika garancija za nadaljnje delo društva.

V drugem delu so nastopili člani KUD Žazar, z veseloiigro Košute »Štirje fantje muzikantje« v režiji Francija Končana. Mladi žazarčani so se resnično izkazali. Veseloiigra je duhovito postavljena, vse polno je komičnih in predvsem duhovitih elementov, kateri se skladno sovpadajo z glasbo in plesom. Le tako naprej mladi Žazarčani!

Gledališki skeč »Od vrat do vrat«, katerega je napisala Tončka Melikova, je bila v sklopu letošnjih srečanj prva uprizoritev Barjanov. Melikova je akcijo zbiranja prostovoljnih prispevkov prenesla na papir. Na odru je nastopalo več kot dvajset igralcev. Dvorana pa je bila napolnjena do zadnjega kotička.

Delo Švarca »Zmaj«, katerega so se lotili člani gledališke skupine Kud Velike Lašče je dobilo dobre pohvale tudi na republiški ravni. To pa zagotavlja, da se bodo Laščani lahko dobro pripravili ob naslednjem jubilejnem letu Trubarja v Velikih

Laščah.

Mlada režiserka Vida Selan, ki že vrsto let režira v DPD Svoboda Podpeč – Preserje se je to leto lotila trdega oreha in ga uspela tudi streti. Delo Brešana »Hudič na filozofski fakulteti« je aktualno in prav to aktualnost je režiserki uspelo tudi prikazati.

Šentjoščani pa so ostali zvesti ljudski igri in v letošnjem letu uprizorili Finžgarjevo »Verigo«.

V Šolsko kulturnih umetniških društvih pa so to leto uprizorili: ŠKUD Josip Ribičič Trnovo »Namišljeni bolnik«, J. B. Moliere, delo je bilo skupinsko, ŠKUD Neža Pivk Horjul T. Egner »Razbojnik in Kardemone«, režija Slavko Delalut in ŠKUD Barje Brezovica M. Dekleva »Magnetni deček«, režija Milena Slak.

Z zadovoljstvom lahko ugotavljamo, da so tudi ŠKUD – i postali del naše viške gledališke kulture, pa čeprav delajo v tako težkih pogojih, njihovo število pa se večja.

MOJCA ČERNE

V PIONIRSKI KNJIŽNICI

Otvoritev pete razstave mladih likovnikov

Ni bilo slovesno le zato, ker se je otvoritev likovne razstave udeležilo večje število obiskovalcev kot je navada za profesionalne razstave (prišel je domala vsak razstavljalet in marsikateri je pripeljal še mamo) – tudi ne zato, ker je v kulturnem programu sodeloval s čudovitim nastopom trio flavt iz Glasbene šole Ljubljana Vič-Rudnik in je predsednica ŠKUD v uvodnih besedah poudarila velik pomen, ki ga družba namenja kulturni vzgoji mladih – bilo je slovesno, ker je priznanja vročila umetnica, ki zna ceniti ustvarjalnost mladih ljudi.

Ko so mentorji izbirali prispevke za razstavo, ki so jo postavili v Pionirski knjižnici, so predlagali ZKOju, naj bi letos povabili Marlenko Stupica. Kljub dvomom, ali bo utegnila, se je umetnica rada odzvala. »Razstava je zelo lepa« je rekla. Presenetilo jo je kvaliteta izdelkov in različne tehnike. Začudena je bila nad velikim številom obiskovalcev, najbrž ni mogla verjeti, da so se na otvoritev pripeljali od tako daleč: iz Velikih Lašč, pa iz Horjula, Preserja in Brezovice, Dobrove, Viča, Trnovca in Iga. Največ slik je razstavila OŠ Franc Leskošek Luka. Ko pa je Tanja Pogačar razveselila mlade slikarje z zanje pripravljanim izborom knjižnih ilustracij umetnice Marlenke Stupica in je predstavila njeno delo in njene številne uspehe, ki so jih še posebej podčrtale nagrade od domače Prešernove in zlatega beogradskega peresa, od Nemčije do daljne Japonske – se je vsem zazdela ganjena. Spodbudno je stisnila roko mentorjem, ki jim je vročila cvetje z diplomom: Arinki Smode Gregorič, Cveti Leban, Branku Lipniku, Joži Jamnik, Martini Venturini, Romani Bassin, Emi Durjava in še mladim likovnikom, ki so priznanja za šolo sprejeli za COŠ 7. maja in OŠ Brezovica. Tanja Pogačar pa je v imenu Pionirske knjižnice, ki se je za razstavo tako skrbno pripravila, obljubila, da bodo drugo leto razmislili o povečanju razstavnega prostora, saj veliko število izdelkov ni bilo moč razstaviti zaradi pomanjkanja prostora.

Triletnica Pihalnega orkestra Vič-Rudnik

6. maja letos so minila tri leta od ustanovitve sestanka Pihalnega orkestra Vič-Rudnik. Na prvo vajo je takrat prišlo 49 ljudi. Marsikdo je že takoj uvidel, da bo treba resno in disciplinirano delati, hoditi na vaje in se zato odreči kakšni drugi stvari. Število prvih zagnancev je tako počasi padalo in po nekaj vajah je ostalo trinajst najbolj vztrajnih, med katerimi je bilo najstarejšemu komaj 18 let. Začel se je razvijati orkester, ki danes šteje sedemintrideset rednih članov. Iz skromnih in nič kaj obetavnih začetkov je nastala skupina mladih, ki poleg opravljanja rednih šolskih obveznosti hodi tudi v glasbeno šolo in dvakrat tedensko še na vaje orkestra.

Dirigent in umetniški vodja orkestra, oficir v pokoju, Josip Grgasovič, za znanca in prijatelje bolj znan kot Grga, je o sebi in delu orkestra povedal:

»Sem Dalmatinec, rojen v Makarski. Tam sem z desetimi leti začel igrati v mestnem

pihalnem orkestru, ki ima že zelo dolgo tradicijo in bo drugo leto praznoval 160-letnico obstoja. Za to priložnost pišem tudi skladbo, ki jo bomo skupaj izvajali.

Po vojni, ki mi je vzela starše, sem šel v Vukovar v srednjo vojaško glasbeno šolo. V Tolminu, na mojem prvem delovnem mestu, sem igral v vojaškem orkestru, prav tako kasneje v Ilirski Bistrici. Tam sem se tudi poročil. Leta 1967 sem začel igrati v Ljubljanskem vojaškem orkestru, odkoder sem po sedmih letih prestopil k Godbi milice, kjer sem ostal deset let – do lani. Od leta 1980 poučujem pozavno, bariton in tubo na nižji glasbeni šoli Vič, vodim Pihalni orkester ter komponiram priredbe in nove skladbe, ki jih poleg našega orkestra izvaja tudi Godba milice.

Pri ustanavljanju našega orkestra je bilo sprva res nekaj težav, vendar smo bili deležni tudi velikega razumevanja, pri čemer naj omenim takratnega predsednika Vilija Beli-

ča in delovno organizacijo Tobačno tovarno, ki nam že ves čas brezplačno nudi prostor za vaje, kar bi bil za nas sicer velik problem. V začetku nam je z nekaj izposojenimi instrumenti in notnim materialom priskočila na pomoč Godba milice, na nastopih pa nam včasih pomagajo nekateri moji prijatelji – člani Vojaškega orkestra, ki s svojimi bogatimi izkušnjami veliko pomagajo mladim glabenikom, od katerih je tako kmalu prav gotovo nemogoče pričakovati brezhrebno obvladovanje instrumenta in tehnike igranja. Ker so zaradi tega neredko v časovni stiski in hitijo z nastopa na nastop, sem jim za to njihovo požrtvovalnost in pomoč še toliko bolj hvaležen.

Ne gre, da se ne bi zahvalil tudi samim članom orkestra, ki so poleg povečini odličnih uspehov v šoli zelo marljivi tudi v glasbeni šoli in na vajah orkestra. Mladi so v glavnem Trnovčani, precej je med njimi mojih učencev, nekateri pa se vozijo tudi od drugod, npr. iz Celja; Loga pri Vrhniki, Zaloga, kar jim vzame še dodatno mero časa. Iz tega se vidi, da je mladim v orkestru všeč, da se dobro počutijo in da imajo radi to vrsto glasbe. Drugače si ne da razlagati njihovega velikega entuziazma, saj si drugi glabeniki v podobnih, profesionalnih orke-

strij služijo veliko denarja, mi pa nimamo dovolj niti za instrumente, poštene uniforme in ostalo najnujnejšo opremo. Kje je potem še vse ostalo! Tega bi se morali zavedati tudi odgovorni in primakniti kakšen dinar zraven.

Od ustanovitve do danes je imel orkester skoraj sedemdeset javnih nastopov, ki so v zadnjem času vse pogostejši. Med drugim smo aprila letos nastopili na Reviji ljubljanskih pihalnih godb. Poslušalci so nas toplo sprejeli in tudi strokovne ocene so bile dobre, kar je za nas spet nova vzpodbuda. Smo sodelovali na osrednji proslavi v počastitev občinskega praznika. Tudi na Rožniku, na prvomajski proslavi, bi igrali, če bi nas pravočasno povabili k sodelovanju.

V okviru Pihalnega orkestra deluje še šestčlanski zabavnoglasbeni ansambel Odisėja, ki igra na sindikalnih zabavah in drugih družabnih prireditvah. Tako oni kot tudi mi smo vedno pripravljivi na sodelovanje, zato se vsi zainteresirani lahko obrnejo na naslov: **Glabena šola Vič, Gerbičeva 51 A, tel: 332-816**. Tam bodo dobili vse potrebne informacije. Prav tako so vabljeni tudi vsi tisti, ki bi se nam radi pridružili. Vaje so vsak ponedeljek in četrtek ob 19. uri v sejni sobi tobačne tovarne. Pridite! M. PAVLIČ

1. Josip GRGASOVIČ (pozavna, bariton, tuba, tolkala, rog): »Rad delam z mladimi, ki jih glasba veseli in jim nekaj pomeni. Trdo delo treh let se je začelo v veselje vseh nas obrestovati. To je vidno predvsem v velikem številu nastopov in popularnosti, ki jih je naš pihalni orkester v zadnjem času deležen.«

2. Janez KOPRIVC (42 let – tuba): »Ko sem pred tremi leti prišel v Pihalni orkester Vič-Rudnik, nisem imel še nobene glasbene izobrazbe. Tubo me je začel učiti Grga, moj prijatelj in sosed, letos pa končujem še četrti razred glasbene teorije, ki jo poslušam skupaj z mladimi na glasbeni šoli Vič. Pri orkestru opravljam delo arhivarja, skupaj z Grgo pa skrbim tudi za prevoze.«

4. Katarina MALI (18 let, flavta – prvo mesto na tekmovanju glasbenih šol, ki je bilo letos v Trbovljah): »Hodim v tretji letnik Srednje glasbene šole, flavto pa me uči prof. Tomaž Buh. Pri Pihalnem orkestru sem šele eno leto.«

3. Igor KRIVOKAPIČ (19 let, tuba B): »Sem študent FSPN, istočasno pa obiskujem še Srednjo glasbeno šolo, razred prof. Miškovića. Nižjo glasbeno šolo sem končal pri prof. Grgasoviču in to v dveh letih. Prav toliko sem potreboval tudi za srednješolski program, drugo leto pa se nameravam vpisati na Glasbeno akademijo.«

5. Igor KULAŠIČ (16 let, tolkala): »V orkestru igram že vsa tri leta. Sem dijak 2. letnika srednje elektrotehniške šole in 1. letnika srednje glasbene šole v oddelku za tolkala pri prof. Šurkbnu. Sem tudi bobnar skupine Odisėja, ki igra predvsem komercialno glasbo, nastopali pa smo že v Izoli, na Voglu, Kanu klubu in Festivalni dvorani.«

6. Goran GRGASOVIČ (21 let, pozavna): »Ljubezen do glasbe sem, zgleda, dobil po očetu, ki mi je bil tudi prvi učitelj. Pri orkestru sodelujem že ves čas in sem bil nekaj časa njegov najstarejši član. Sicer pa sem študent 1. letnika FSPN.«

7. Janja SOTOŠEK (13 let, flavta – prvo mesto v svoji skupini na tekmovanju glasbenih šol Slovenije v Trbovljah): »Hodim v 6. razred osnovne šole in 4. razred glasbene šole, kjer me uči tovarišica Andjela Blažeka. Pri orkestru sem že tri leta. V šoli nimam zaradi morebitnih izostankov, od pouka nobenih problemov.«

8. Marjan RUPNIK (24 let, trobenta): »Doma sem s Črnega vrha nad Idrjijo, trobento pa sem začel igrati, ko sem prišel pred petimi leti v Ljubljano in se vpisal na Lesno fakulteto, ki jo ravno končujem. Na nižji glasbeni šoli me je učil prof. Marjan Buh, sedaj, v prvem letniku Srednje glasbene šole pa prof. Jože Zitnik.«